

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

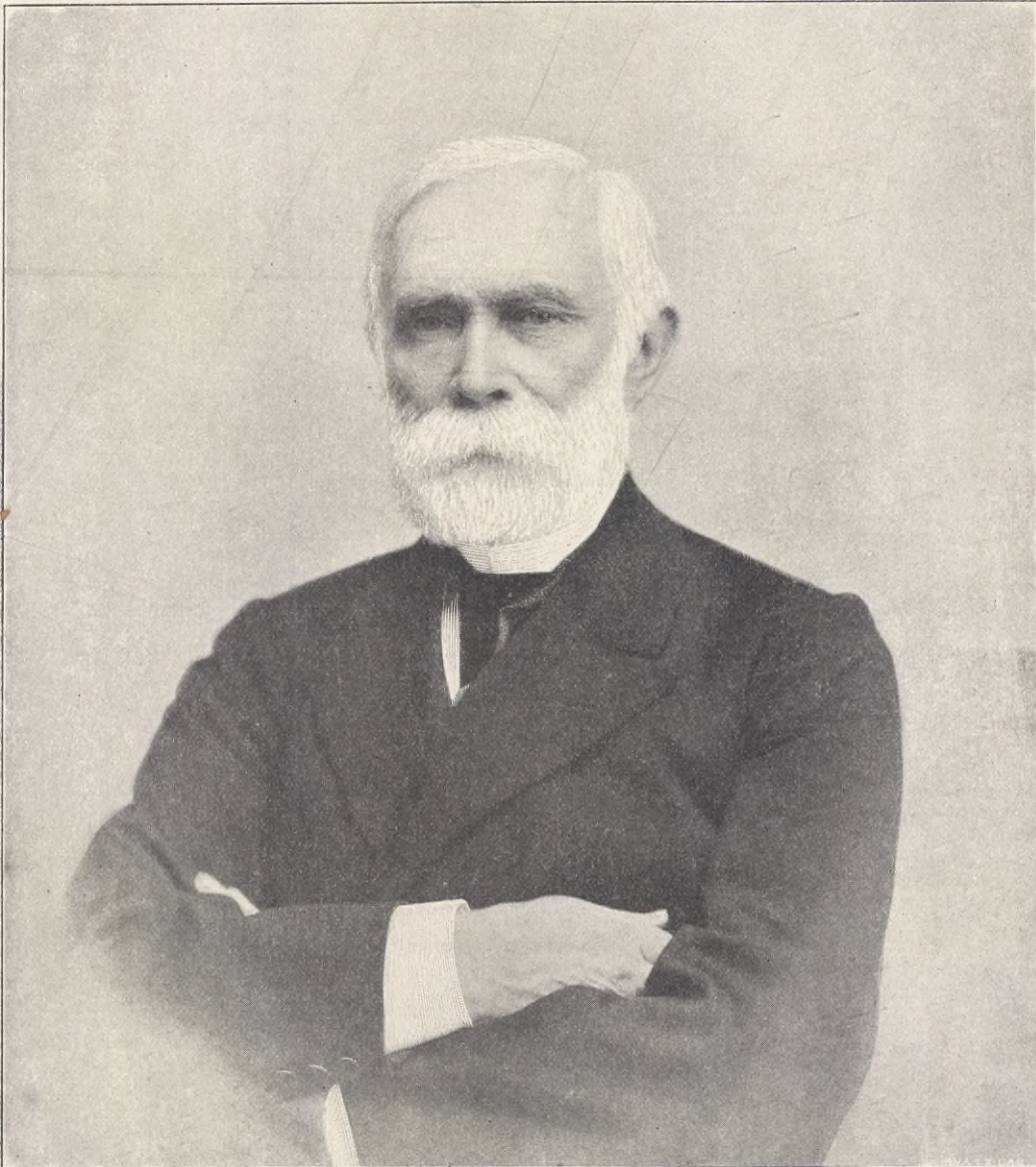
Den 11 Januari 1903.

N:o 15

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Tobias Robert Thalén (med 1 porträtt). Utländska ministrar vid svenska hofvet: I. Tysklands sändebud (med 1 porträtt). Från hufvudstadens musiklif (med 1 porträtt). Stockholms nya posthus (med 1 illustr.) "Godt nytt år till Stockholm" (med 1 illustr.) Ur häfdernas kurios. Små tids- och personhistoriska studier för HVAR 8 DAG af P. M. G. VI. »Då vi skulle taga Madagaskar». Fler bilder från senaste stormen (med 2 illustr.) En Värmlands-soaré i Göteborg (med 3 porträtt.) Inbördeskriget i Marocko (med 1 illustr.) Sachsiska hof-frågan (med 3 ill.) Prof. v. Krafft-Ebing † (med 1 portr.) Svenska teaterns senaste nyhet (med 1 illustr.) Familjeaffären Humbert-Daurignac (med 1 illustr.) Svensk-Amerikanska läroverk. III (med 4 illustr.) Redaktör Axel Lille (med 1 porträtt). Veckans porträttgalleri (med 29 porträtt). HVAR 8 DAGS Novelblad XXX: En teckentydare.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

PROFESSOR ROBERT THALÉN.

TOBIAS ROBERT THALEN.

En ytterst förtjänt svensk vetenskapsman, f. professor TOBIAS ROBERT THALEN i Uppsala, fyllde den 28 sistlidne december 75 år.

Son af rector scholæ i Köping, sedermera prosten i Fläckebo Jacob Thalén och Maria Elisabeth Weijel, aflade T. studentexamen i Uppsala 1849, blef 1854 fil. kandidat och promoverades samma år till fil. d. r. Han blef 1856 docent i astronomi vid Uppsala universitet och 1859 docent i fysik, sedan han som byzantinsk stipendiat 1856—59 idkat fysiskt-matematiska studier i England, Frankrike och Tyskland. Efter att 1859—61 ha bestridt amanuensbefattningen vid fysiska kabinettet, blef T. 1861 adjunkt i fysik och mekanik vid Uppsala universitet. Han förestod professuren i allmän och tillämpad fysik vid Teknologiska institutet i Stockholm 1869—70. T., som i flera repriser upprätthållit professuren i fysik och mekanik vid Uppsala universitet, utnämndes 1873 till professor i mekanik därstädes, men erhöll redan följande år transport till den fysiska lärostolen. 1889—91 tjänstgjorde han som universitetets prorektor.

Såsom Sveriges ombud deltog T. hösten 1881 i en internationell kongress i Paris för behandling af frågor rörande elektricitetens användande samt var juryman vid den då därstädes pågående internationella utställningen af elektriska apparater m. m. Han var 1885 ledamot af den internationella meterkommittén i Paris och deltog som sådan i förhandlingarne i Breteuil 1885—91, 94 och 95 och vidare som Sveriges ombud i meterkongresserna i Paris 1889 och 1895. Det var professor T., som därifrån 1889 enligt offentligt uppdrag hemförde till

Stockholm de för Sverige bestämda prototyperna för mått och vikt (»rikslikarne»). T. har för öfrigt under sitt verksamma lif varit bibliotekarie och sekreterare vid Vetenskaps societeten, censor vid mogenhetsexamina, meddelade 1881 och 1882 undervisning i fysik åt hertigarne af Gotland och Västergötland o. s. v. Han blef 1868 ledamot af Vetenskapsakademien, som 1860 och 1864 tilldelade honom Lindbomska priset samt 1865 gemensamt med professor A. J. Ångström och 1869 för egen del hälften af Wallmarkska priset.

Magnetismen och spektralanalysen äro de områden af sin vetenskap, som professor T. särskildt behärskat. Han har i afseende å det senare området deltagit i och fortsatt Ångströms forskningar. I sitt 1868 utkomna förnämsta arbete bestämmer T. spektralliniernas läge för en mängd metaller. För en af honom framställd ny metod att medels magnetiska mätningar undersöka järnmalmfält tilldelades åt T. af järnkontoret 1874 ett anslag, och följande år erhöll den skarpsinnige vetenskapsmannen Geografiska sällskapets i Paris medalj. År 1884 röntede T. en ännu sällsyntare utmärkelse: han fick då af Royal society i London mottaga den stora Rumfordska guldmedaljen, som förut kommit blott en svensk vetenskapsman, Ångström, till del. Professor T. är för öfrigt ledamot och hedersledamot af många in- och utländska sällskap.

En af de äldste nu lefvande svenska fysici har professor Thalén, som 1896 lämnade sin lärostol, såväl i teoretiskt som praktiskt hänseende gjort sitt land heder och gagn.

UTLÄNDSKA MINISTRAR VID SVENSKA HOFVET: I. TYSKLANDS SÄNDEBUD.

Att representera sitt land i en främmande stat måste ju under alla omständigheter betraktas som ett ytterst ansvarsfullt och delikat kall, och man kan utan öfverdrift säga, att de personer, åt hvilka dessa hedersplatser förlänas, måste vara begåfvade med särskildt framstående egenskaper.

De utländska ministrarne i de olika residensstäderna äro, helt naturligt, alltid föremål för mycken uppmärksamhet äfven från den stora allmänhetens sida. HVAR 8 DAG har tänkt, att det skulle vara af stort intresse att återgifva porträtten af de nuvarande legationscheferna i Stockholm. Vi göra härmed en början, i det att vi — utan tanke på anciennitet eller rangordning — återgifva bilden af tyska rikets envoyé extra ordinaire och ministre plénipotentiaire.

Grefve Kasimir Karl Maximilian von Leyden

GRAFVE K. K. M. von LEYDEN.

Klöl: Benzt Sjöfverparre.

är född den 7 januari 1852 och blef den 6 mars 1901 sitt lands minister i Stockholm, efter greve von Wallwitz. Den Leydenska familjen härstammar från södra Tyskland och har gjort sig bemärkt på flere områden. Greve von Leyden var först militär, men öfvergick efter uppnådd majorsgrad till diplomatien. Han är litterärt intresserad och begåfvad, och sannolikt kommer han att kallas till ännu ansvarsfullare poster än den nuvarande.

»Jag har icke förut velat låta reproducera min bild», sade greve Leyden, »men till HVAR 8 DAG vill jag icke säga nej, då Ni vill göra mig det nöjet! Men jag ber, blott några ord till text, ty jag är ingen celeber man.»

Vi protesterade, men vi ha hörsammat ministrarnes önskan, som vittnar om en blott alltför stor anspråklöshet.

FRÅN HUFVUDSTADENS MUSIKLIF.

En mera liflig och omväxlande musiksäsong än den innevarande har nog aldrig förut ägt rum i Stockholm. Och hvad som skänker hufvudstadens musikaliska kretsar särskild tillfredsställelse är den nybildade Konserthörsningen, som står under hr Tor Aulins ledarskap, och hvilkens arbetsplan är så lagd, att hörsningen måste verka godt icke endast för ögonblicket, utan äfven för framtiden.

Utom ordinarie konserter gifvas s. k. folkkonserter. Den i ordningen andra folkkonserthen hölls nyligen, och man kan utan öfverdrift säga, att mera storartade folkkonserter gifvas ingenstädes i världen.

Tor Aulin är upphöjningsmannen till Konserthörsningen, liksom han är dess ledare, dess orkesteranförare. Luften vid k. teatern i Stockholm där hr Aulin 1889 anställdes som konsertermästare i hofkapellet, blef den efter en större verksamhet längtande mannen för tung. Visserligen hade han sin kvartett — »Aulinska kvartetten» — som alltifrån 1887 regelbundet hvarje vinter ger kammarmusiksoaréer i Stockholm och äfven konserterat å andra platser, och visserligen kunde Tor Aulin, hvilken ju är en utmärkt violinist — elev af Sauret och Scharwenska — och som in- och utrikes konserterat med den största framgång, åter draga ut med stråken i hand, ifall han så ville. Men denna gång ville han något mer, ville göra en bestående insats i hufvudstadens musiklif, ville uppträda reformerande och höjande däri — och så kom Konserthörsningen till stånd, som icke rädes det unga, moderna! Dess ledare, hvilken har ett utmärkt stöd i hr Stenhammar, äger ju alla betingelser att låta Konserthörsningen fylla sin uppgift. Och man vågar redan nu säga, att det nya företaget kommit till i en god och lyckoberingande stund.

HVAR 8 DAG.

Kliché: Bengt Silfversparre.

TOR AULIN,
DEN POPULÄRE KONCERTLEDAREN.

STOCKHOLMS NYA POSTHUS.

HVAR 8 DAG.

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skilm—Gbg.

DET NYA POSTHUSET KOMMER ATT INSTUNDANDE SOMMAR DELVIS TAGAS I BESITNING.

»GODT NYTT ÅR TILL STOCKHOLM»: NYÅRSÖNSKNINGARNE SORTERAS NYÅRSNATTEN.

HVAR 8 DAG

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bonat Silfversparre, Sthlm.—Gbg.

Vid nyårstid har ju det svenska postverket sin allra brådaste tid, och särskildt måste posten i Stockholm då icke endast uppbjuda alla egna krafter, utan äfven förskaffa sig extra hjälp från militären för att på ett tillfredsställande sätt fylla sin mödosamma uppgift. Denna har genom de senare årens vykortsvurm blifvit ännu mer påkostande än förut, i det att nyårsönskningarne nu mera på ett rent af betänkligt sätt stigit i antal. — Det nya posthuset vid Vasagatan, af hvars yttre HVAR 8 DAG lämnar en bild, kommer först att i sommar delvis kunna tagas i besittning, och man har därför i år liksom föregående år måst för expeditionen af alla nyårsförsändelserna använda extra lokaler i Tekniska skolan.

Breflådornas innehåll kördes först till Tekniska skolan, där det sorterades i tre afdelningar, nyårsbref, lokalbref och bref för vidare befordran. De två senare grupperna, som naturligen utgjorde den mindre delen, befordrades till de respektive postkontoren inom Stockholm, hvarifrån de expedierades i vanlig ordning. Nyårsbrefven stannade kvar och sorterades vidare. Först skiljdes i en sal på nedra botten nyårsbrefven till adressat inom Stockholm och utom Stockholm åt. Så befordrades de förra upp till nästa våning, där de fördelades på hufvudstadens fyra postdistrikt. Därefter sorterades de på de 41 brefbäringsdistrikten, hvilka hvar och ett indelats i åtta afdelningar, på hvilka brefven slutligen fördelades, hvarpå de skickades ut öfver staden. Med benäget tillstånd har HVAR 8 DAGS fotograf fått sent på kvällen taga en fotografi af en af sorteringssalarna. De närvarande gjorde några ögonblicks uppehåll i det påkostande arbetet för att på nyårsaftonen 1902 bli förevigade. Vår bild är också en nyårsbild i eminent mening, och säkert den första i sitt slag!

UR HÄFDERNAS KURIOSA.

Små tids- och personhistoriska studier för HVAR 8 DAG af P. M. G.

VI. »DÅ VI SKULLE TAGA MADAGASKAR».

Den episod ur vår historia, som vi här åsyfta, sammanfaller med vår »storhetstids» stormiga slut. »Det svenska lejonet», kämpande mot en världsdelt, dignande under Pultawas och Tönningens olycker, drömde dock ända in i det sista stormaktsdrömmen från Breitenfeld — ja, det tycktes, som om olycks-lagen blott skulle ha gifvit åt drömmarne en vil-dare, en rent af febril flykt.

Medan hans egen tron vacklade i sina grund-
valar, tänkte Sveriges Karl XII på att i England
ånyo resa Stuartarnes omstörtade tron — och medan
Finland och våra Östersjöprovinser öfversvä-
mades af fienden, utsträckte han sin hand efter den
väldiga ön långt bort i söder, Madagaskar, »Indiska
Oceanens perla.»

— — — Madagaskar upptäcktes af portugi-
serna under år 1500. De tappre, stridvane male-
gasserna — af malajiskt ursprung, men på öns vä-
stra kust blandade med araber — lyckades emel-
lertid allt framngent omintetgöra portugisares, hol-
ländares och engelsmäns koloniseringsförsök. För-
söken upptogs af fransmännen under förra hälften
af 1600-talet. Richelieu döpte i förväg ön till »Dauphins ö» och utsåg den till medelpunkt i det stora
indiska kolonialvälde, hvarom redan han drömde.
Mazarin och Louis XIV fullföljde den store kar-
dinalens tanke och förklarade till och med officiellt
1642 vissa delar af kusten såsom franska kolonier.
År 1644 grundades den första franska kolonien, och
fransmännen lyckades under stora svårigheter hålla
sig kvar på ön, ända till dess 30 år senare in-
födingarne genom en stor massaker rensade den
från Hans Allrakristligaste Majestäts undersåter.
Detta skedde samtidigt med, att den så kallade sa-
kalava-stammen (en af de tre malegassiska hufvud-
stammarne) underkufvade de öfriga och lade under
sig nästan hela ön samt dymedels tillkämpade sig
ungefär samma ställning, som hova-stammen intill
våra dagar intagit (sedan 1800-talets början).

Då fransmännen omkring 1675 måste utrymma
ön, fanns där kvar ett litet antal européer å Mada-
gaskar, nämligen på öns nordligaste kust — äfven-
som å de närbelägna öarne Sainte-Marie och S:t
Maurice. Dessa européer kunde emellertid knappast
sägas tillhöra något särskildt land eller folk, utan
utgjorde en kosmopolitisk blandning af alla möjliga
slags äfventyrare, som ägnade sig åt sjöröfve-
riets handverk. De bildade tillsammans ett slags
sjöröfvarstat, ett nytt Jomsborg... Båda handels-
vägarne mellan Ostindien och Europa — genom Röda
hafvet och söder om Goda Hoppsudden — kunde
bekvämt beherrskas från detta sjöröfvarnäste; och
af de eröfrade dyrbara lasterna hopades där fabel-
aktiga skatter.

Vi måste här erinra om, att på den tiden sjö-
röfveri stod helt annorlunda i kurs än nu för ti-
den. För att blott nämna ett exempel, så ha vi
vårt eget »kongliga(!) sjöröfvarfartåg under Karl XI:s
förförmyndare regering, som företogs af ett bolag, i hvil-
ket såväl »riks-änkedrottningen» som de höga riks-
ämbetsmännen hade aktier och för hvars framgång
man anropade den allgode Guden... Det gällde
nämligen att »anpacka (sic!) någon Mohr eller Turk»,
hvaraf man väntade sig »en vacker profite». — Då
hade man således religionen till täckmantel; men an-
nars felades det i regeln ej politiska förevändningar.
Ett nästan ständigt krigstillstånd rådde ju i hela vår
världsdelt; alltid lågo ett par eller flera makter i
krig med hvarandra, — och det var då ej svårt för
den enskilda företagsamheten att för sig utverka af

den ena eller andra makten s. k. kaparebref, som
ansågos legalisera hvad som i grund och botten ej
var annat än vanligt sjöröfveri.

Våra sjöröfvarer på Madagaskar drefvo emellertid
i det längsta sin snygga handtering så att säga på
eget konto och egen risk, försmäende att söka nå-
gon särskild makts beskydd. Men då 1712 och 13
sjömakternas långvariga krig efterträddes af fredstill-
stånd, blef sjöröfvarnes ställning mera prekär. De
voro ju »allas fiender» — och ej underligt därför,
om nu dessa »alla» började tänka på att sluta sig
tillsammans mot sina plågoris.

Det var då »sjöröfvarstaten» på Madagaskar fann
det nödigt att ändtligen söka för sig utverka kapare-
bref af någon europeisk makt. Man vände sig först
till England. Ett par af deras ombud infunno sig
mot gifven lejd(!) i England, och verkliga underhand-
lingar inleddes med drottning Anna och hennes re-
gering. Men underhandlingarna fingo ett brådt slut,
då den omutliga engelska lagen plötsligt lade be-
slag på en af sjöröfvarer-underhandlarne, en kapten
Kidd, trots lejd och allt; en engelsk dam hade nämligen
igenkännt honom såsom hennes mans mördare.

Underhandlarne begäfvoro sig nu till kontinenten.
I Hannover (hvars änkekurfurstinna var presumtiv
engelsk tronföljare) började en viss Saint-Zeger göra
små förberedande vinkar och insinuationer hos sven-
ska »kommisarierna» därstädes, Johan Gabriel Werl-
wing. Denne hänvisade dem emellertid till k. rå-
det och guvernören grefve Wellingk i Bremen, som
i sin ordning inrapporterade saken till rådet hemma
i Sverige. Men där ansåg man sig för tillfället —
året före kapitulationen i Tönningen och »kalabali-
ken i Bender!» — ha annat att tänka på än Mada-
gaskars sjöröfvarer..., hvaran saken t. v. fick hvilat.

En fransk äfventyrare och f. d. bokhandlare,
Jean-Henri Huguétan, en af den tidens många »ban-
kir»svindlare, hade, efter skandalösa cessioner i
Frankrike, Holland och England, hamnat år 1711
med en ofantlig förmögenhet, en rikedom på planer
och titeln »baron af Odyk» i Köpenhamn. Genom
honom sökte sjöröfvarer-ämbuden nu att vinna Dan-
marks understöd. Märkligt nog, var emellertid ko-
nung Fredrik i detta fall för klok att låna sitt öra
åt Huguétan — som annars gällde såsom högsta
auktoritet i alla ekonomiska frågor och öfverhopades
med utmärkelser, blef excellens och »geheimkonfe-
rensråd» samt grefve af Gyldensten, — medan hans
lika förslagne, oäkta son, som kallade sig Desmer-
cières, äfvenledes dog som excellens och geheimer-
konferensråd, men dessutom såsom — riddare af
Elefanten! Detta blott nämndt i förbigående såsom
en liten illustration till, huru gynsam den tiden var
för äfventyrare af utländsk extraktion, särskildt i
en enväldigt styrd stat. — Grefskapet Gyldensten (å
Fyen) finnes för rätten kvar än i dag, och innehafves
af M. Huguétans afkomlingar genom hans beryktade
dotter, som lät enlevera sig af en spansk markis
och sedermera till sin död (bland annat i Skåne)
förde en i hög grad skandalös lefnad.

Men efter denna lilla utvikelse återgå vi till
ämnet. Det »memorial», som Huguétan utarbetat rö-
rande sjöröfvarer från Madagaskar ansökan, att
framläggas för konung Fredrik af Danmark, kom på
något sätt i händerna på en generalmajor Leutrum i
svensk tjänst. Då var Karl XII omsider åter-
kommen och som bäst upptagen med nya rustningar.
Till dessa behöfdes emellertid (såsom alltid) pengar.
Pengar, pengar, — och det kan således knappast
förvåna oss, att de 180 millioner(!) svenska

dr, som sjöröfvarne bjudit den engelska regeringen, verkade liksom bländande på Leutrum och de svenskar, som han delgaf saken.

Sjöröfvarnes sändebud behöfde ej mera än en vink, så infunno de sig. I juli 1718 finna vi i Strömstad, som då var konungens högkvarter, en viss Morgan, f. d. engelsk sjömiliter, och en monsieur Monney stadda i lifliga underhandlingar med konung Karl och hans rådgifvare. Saken var snart uppgjord. Monney, som skall hafva kommit direkt från sjöröfvarnästet, bjöd nu t. o. m. mera än de 180 millionerna. Och den 24 juni utfärdade konung Karl ett »Pardon-Placat», hvarigenom han till svenske undersåter upptog samtliga »kapare» på Madagaskar samt öarne S: te Marie och S: t Maurice. Millionerna ville han emellertid (för formens skull!) ej mottaga såsom gåfva eller betalning, men de skulle få »insättas i de svenska fonderna, mot åtnjutande af sedvanlig ränta» — hvilket nog var en tämligen hårfin skillnad under då rådande förhållanden.

Konung Karl var, som alltid, »rask i vändningarna», — och omedelbart efter nämnda »placats» utfärdade kreerades Morgan till svensk guvernör på S: te Marie, som skulle bli den nya koloniens hufvudort. De förra sjöröfvarne skulle träda i svensk tjänst, medan till Madagaskar och S: te Marie utsändes svenska kolonister. Morgan kunde genast utresa till kolonien, åtföljd af sekreteraren Otto Klinckowström, en kapten Mandel, öfverkommissarien Nererius (sedermera adlad von Nerées) och en ingenjör Kahlmeter. Dessa skulle undersöka landet med hänsyn till den förestående kolonisationen; särskildt skulle Kahlmeter undersöka möjligen befintliga grufvor och dylikt. »Med hemliga instruktioner» skulle medfölja öfverstelöjtnant Karl Wrangel; antagligen skulle han mottaga och hemföra de efterlängtrade 180 millionerna...

Morgans och Monney's anhållan att för öfverfarten till Madagaskar få låna ett svenskt örlogsfartyg kunde emellertid ej af konung Karl bifallas, »med anledning af rikets närvarande trängande tillstånd». Sjöröfvarombuden åtogo sig därför att i fransk eller spansk hamn utrusta på egen bekostnad ett fartyg; och för att medfölja detta, afreste de nyssnämnda svenskarne till Paris, att där afvakta händelsernas vidare utveckling.

Då kom underrättelsen om — skottet vid Fredrikshald den 30 november...

Världshistoriens ur stod liksom still några sekunder. Hvad skulle nu ske? Äfven Madagaskaraffären fick finna sig i att för tillfället bli skjuten åt sidan. Ja, svenska sändebudet i Paris var nog klok och djärf att helt enkelt fråntaga Morgan hans guvernörsfullmakt, med hvilken denne komprometterade de svenska myndigheterna, i det han inblandade sig i Law's svindlerier och spekulationer. Han hade verkligen lyckats intressera denne och hans finansvänner för sitt företag — hvadan han naturligtvis måste taga mycket illa vid sig att så plötsligt bli beröfvad sin fullmakt.

Emellertid var ej saken därmed slut, ty Rådet härhemma, dit ministern naturligtvis inrapporterat det skedda, ansåg sig, af »consideration för högstalig Hans Kongl. Majestät» icke böra neka Morgan en ny fullmakt, som således underskrefs af Ulrika Eleonora och utsändes till Paris.

Nu hade Morgan sin fullmakt igen, men då — stupade Law och alla hans bolagsmän...

Nya ansträngningar att skaffa pänningar. Och då detta efter stora svårigheter lyckats, då — abdikerade Ulrika Eleonora, och så behöfdes ny fullmakt. En sådan gafs också af Fredrik I, men under tiden hade nästan hela år 1720 förgått. Det hvilade tydligen ett olycksöde öfver expeditionen.

Med följande år, 1721, såg det emellertid ut, som om en bättre tid skulle randas. Man fick nu omsider fred hemma i Sverige, men det utarmade och ruinerade landet kunde nu sannerligen mer än någonsin behöfva sjöröfvarnes på Madagaskar millioner. Och så beslöt Rådet att nu aktivt deltaga i företaget och bistå vid expeditionens utrustande. Tre mindre fartyg iordninggjordes och försågos med armering, ammunition och provian, hvar på de under en kapten Ulrich afsändes till Cadix, där Morgan och de svenska herrarne, som nu i öfver tre år gått och drifvit i Paris, skulle inställa sig.

På nyåret 1722 inträffade verkligen Ulrich i Cadix och sammanträffade där med en sjöröfverkaptän Galloway, som lyckats utrusta ett fartyg i engelsk hamn. Något senare kom äfven Morgan med ett fartyg, — så att nu såg det ut, som om verkligen »der vilde blive noget av».

Men då man så ändtligen skulle afsegla, kommo i rätt tid kreditorer från norr och söder, östan och västan och lade beslag på både skepp och folk. Ulrich och hans fartyg, som ju voro svenska kronans egendom, vågade man sig väl icke på, — men hvad skulle han företaga sig utan både »guvernören» och de svenska expeditionensmedlemmarne?

Han afhög denna gordiska knut genom att helt enkelt återvända hem till Sverige, — medan Morgan och hans olycksramrater än en gång befunno sig förflyttade till Paris. På nyåret 1723 kom det visserligen order från Stockholm, att expeditionen skulle återupptagas, men i samma vevva anmälde svenske ministern, att Otto Klinckowström träffat en öfverenskommelse med Morgan och sjöröfvarne, hvari han öfverskridit sina instruktioner och sin befogenhet.

Det tyckes som om den svenska regeringen nu ändtligen blifvit uppledsen på hela saken, — och så kom till på köpet i detsamma underrättelsen, att ... sjöröfvarne på Madagaskar ej mera funnos till!!

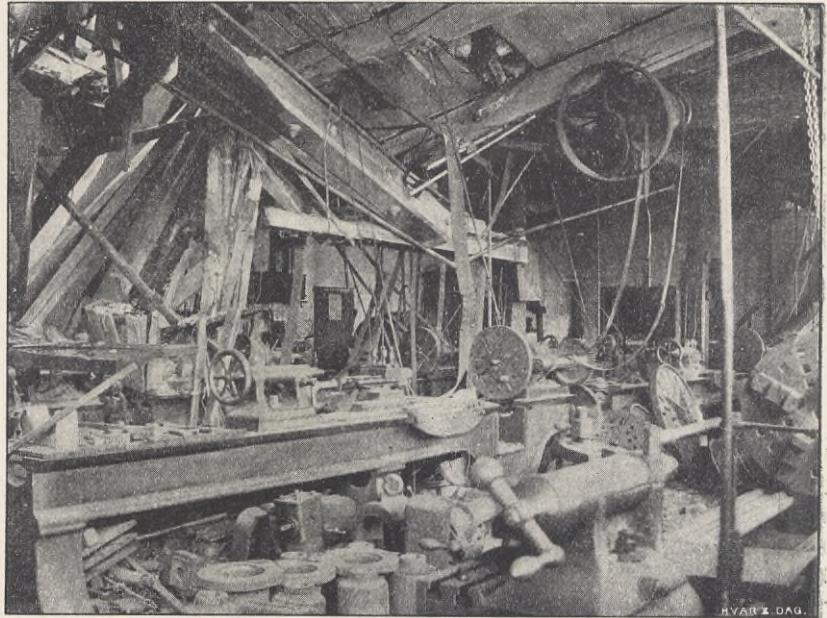
Deras vilda framfart hade nämligen slutligen så uppretat sjömakterna — engelsmän, fransmän, spaniorer och holländare — att de förenat sig om deras bekämpande. Och ungefär just vid denna tid lyckades det den allierade flottan att i grund förgöra de svaga spillrorna af detta nya Jomsborgs makt.

— — — Därmed var således »sjöröfvarnes på Madagaskar» saga all. Men planen till en svensk kolonisation af den väldiga ön lefde ännu kvar en tid. Så lyckades en kapten Spaak att vid 1726—27 års riksdag bilda ett bolag, som skulle ha nämnda kolonisation till syfte. Saken visade sig emellertid utförbar; men de fleste af bolagsmännen återfinnas bland de personer, som fyra år senare, 1731, stiftade det längre fram så rika och mäktiga »Ostindiska kompaniet», — som således på visst sätt kan anses »å sidolinien» förskrifva sig från Karl XII:s äfventyrliga Madagaskar-planer. På samma sätt hade också i Danmark äfventyren Huguetan, »greffe af Gyldensten», och hans son Desmercières gifvit upphof åt det danska ostindiska kompaniet.

— — — Ja, mera ha vi ej att tillägga om den kuriösa episod i vår historia, »då vi skulle taga Madagaskar».

FLER BILDER FRÅN SENASTE STORMEN.

Vi återgåfvo i vårt senaste nummer ett flertal bilder af den gräsliga förödelse den svåra julorkanen åstadkommit vid Sveriges västra kust. Vår illustration här nedan visar hur svårt äfven den östra delen af landet hemsökts. Interiören härvid är ock nog så värtalig från Landskrona, hvarifrån vi förut ej kunnat lämna någon bild.

Amatörfoto.

Klöhn & Bengt Sjöfverparre.

INTERIÖR FRÅN LANDSKRONA MEKANISKA VERKSTAD, EFTER STORMEN.
En skorsten rasade in genom byggnadens tak och krossade taket mellan våningarna. Vår bild visar förödelelsen i nedre våningen.

Foto. Matell, Åhus.

Klöhn & Kem. A.-B., Bengt Sjöfverparre, Sjölm—Gbg.

BILD FRÅN ÖSTRA SVERIGE EFTER STORMEN. Vår bild är från en skog vid Helgeån, där nära 2,000 stora och små furor uppräcktes och kullvräktes.

EN VÄRMLANDS-SOARE I GÖTEBORG.

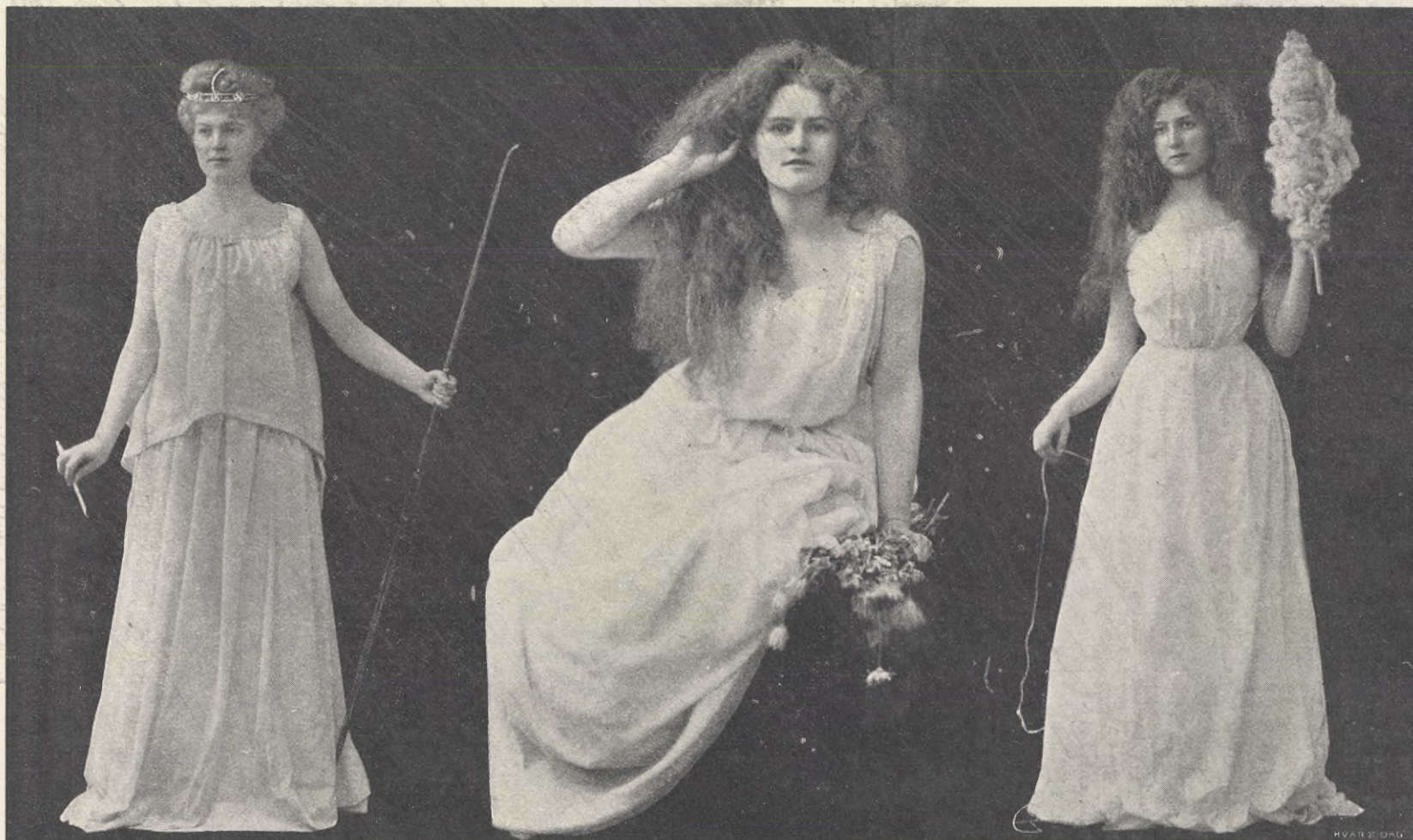

Foto. Jonasson, Göteborg. Speciellt taget för HVAR 8 DAG.

DIANA, fru Lieberath, f. Munck.

EKO, fröken Jenny Arehn.

TROLLSLÄNDAN, fröken Lilly Sjöberg.

Till förmån för de nödlidande trakterna i Värmland gafs nyligen, på initiativ af kapten Georg Bagge i Göteborg (förut vid Värmlands fältjägarekår) en soaré därstädes. Bland de bifallsvinnande många numren i programmet förekommo äfven — som brukligt är — tablåer. Och för sannolikheten af att dessa icke saknade bifall vittna värtaligt nog våra bilder ofvan.

INBÖRDESKRIGET I MAROCKO.

REPRODUKTION, EFTER ORIGINALTECKNING AF MAURICE ROMBERG, MED VEDERBÖRLIGT TILLSTÅND FÖR HVAR 8 DAG.

SULTANEN AF MAROCKO VID FEZ' STADSMUR. Mot den unge, västerländskt reformerande sultanen af Marocko har i senare tid pågått en resning af de ortodoxe muhammedanerna, under ledning af en tronpretendent, förut soldat i armén. Upproret, som hotat att taga en för sultanen farlig vändning, följes med det mest spända intresse af stormakterna, i synnerhet England, Frankrike och Spanien. Dessa makter finna sig ej i att det framsteg, den västerländska kulturen vunnit i Marocko, nu hämmas. Och komma stormakterna att ingripa, ha de så olika intressen i öfrigt där i landet, att det hela lätt skulle kunna urarta till en europeisk kris. Enligt senaste underrättelser synes pretendentens framfart för öfrigt vara något städfad.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skåm—Öbg.

KRONPRINSESSAN LOUISE.

LEO WÖLFING, kronprinsessans af Sachsen broder och förut ärkehertig Leopold Ferdinand af Österrike, ur hvars kajsarhus och armé han strukits.

SACHSISKA KRONPRINSFAMILJEN.

Efter fotografi.

Vi återgäfvö i vårt föregående nummer porträtt af det olyckliga sachsiska kronprinsparet. Sedan dess ha vi lyckats skaffa oss nyare porträtt som här ofvan återgifvas. Detaljer till denna sorgliga historia ha gifvits och gifvas i öfverflöd i dagliga prässen men vi förbigå alla referat om denna furstliga äktenskapstvist med dess uppseendeväckande brytning; hur det *verkligen* i grund förhåller sig med saken är icke och blir kanske aldrig tillfullo bekant. Jesuiterna stå nog icke så främmande till frågan. Säkert är att kronprinsessan tillfölje en vinnande älskvardhet var i hög grad omtyckt af dem som vunnit hennes vänskap samt mycket populär.

Af hennes broder, den österrikiske ärkehertigen, som frångår sin höga ställning för att gifta sig med en skådespeleraka från Wien, återgifva vi jämväl porträtt. Detta så mycket mera som han verksamt ingripit till systemens skydd under dessa svåra förhållanden.

PROFESSOR V. KRAFFT-EBING †.

Den berömde tyske närläkaren, professorn, frih. Richard v. Krafft-Ebing har nyligen aflidit.

Krafft-Ebing var en af samtidens mest kända psykiatriki. Född 1840 blef han 1886 professor i psykiatri jämte närvsjukdomar vid universitetet i Graz samt öfvertog 1889 motsvarande lärostol vid Wiens universitet.

Krafft-Ebing har skrivit en mängd vetenskapliga arbeten, af hvilka det mest kända torde vara hans *Psychopatia Sexualis* 1886. Bland hans populära arbeten äro till svenska öfversatta »Om friska och sjuka närver» samt en studie på hypnotismens område.

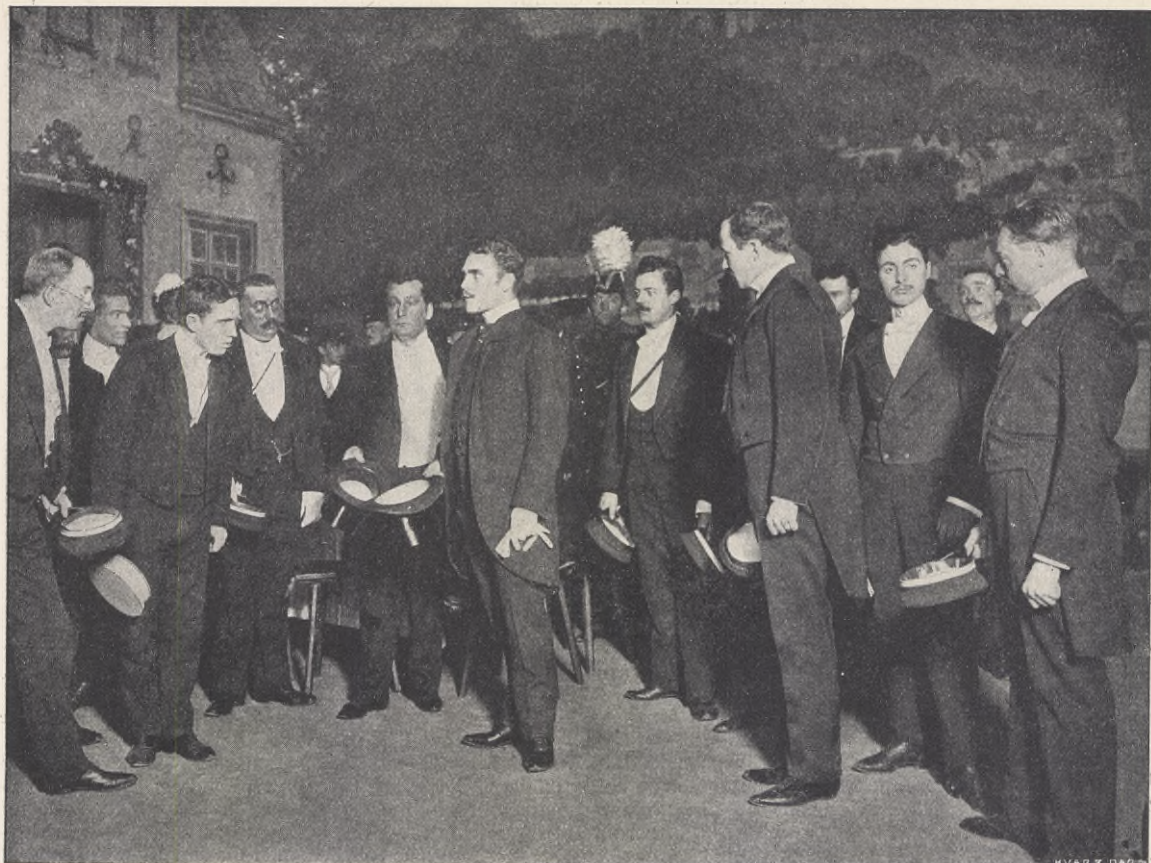

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Silfversparre Skilm—Gbg.

Svenska Teatern i Stockholm uppförde den 4 dennes det i Tyskland synnerligen populära skådespelet »Gamla Heidelberg». Stycket fick ett särdeles godt utförande på alla händer och rönt ett lifligt bifall. Hr de Wahl och fröken Torsell hade hufvudrollerna. Den förre återfinnes å vår bild ofvan. — Från nyårsrevverna, af hvilka vår fotograf försett oss med flera fotografier, ha vi föredragit att icke återgifva något.

FAMILJEAFFÄREN HUMBERT-DAURIGNAC.

efter fotograf

Eva Humbert

Emil Daurignac

Marie Daurignac

Romain Daurignac

Therese Humbert
Frederic Humbert

Vi återgifva en idyllisk familjegrupp af de befryndade släkterna Humbert-Daurignac. Alla känna den oerhörda svindelaffär dessa satte i scen i Paris, och minnas huru försök att upptäcka dem i deras flykt efter affärens avslöjande syntes fåfänga. Så äntligen, efter ett halft års strängt inkognito, röjes detta nyligen i Madrid. Nu äro de — med undantag af den sjuka fröken Eva — under lös och bom i Frankrike och världen torde ha att emotse en process af utomordentligt pikant beskaffenhet.

SVENSK-AMERIKANSKA LÄROVERK.

III. NORTH PARK COLLEGE, CHICAGO.

efter fotografi

Professor D. NYVALL,
Rektor vid North Park College.

NORTH PARK COLLEGE.

Kilohé: Kem. A.-B. Besigt Sjöföresparre Sthlm.—Gbg.

Liksom det gamla Europa har den katolska kyrkan att tacka för de flesta af sina vördnadsbjudande universitet, så är det i det unga Amerika de olika religionssamfundens, som grunda bildningsanstalter. Utom »Augustana» (= svenska kyrkan i Amerika) ha sålunda de svenska metodisterna och baptisterna sina läroverk. Så ha också Missionsvännerna, *the Swedish Evangelical Mission Covenant of Amerika*.

Det är vid ett af dessa, North Park College, vi nu göra visit.

Från Chicagos »sydsida» är det dit en anseelig väg. Man »tar» spårvagnar och pelarjárnvägar undan för undan. Slutligen får man »transfer» till Lincoln avenue och Bowmanville, där ett par unga studenter möta, som ledsaga oss genom en leende, parklik nejd fram till det nya, ståtliga läroverket.

I ett mottagningsrum, på hvars väggar b'and annat finnas porträtt af konung Oscar och president Lincoln, göra vi bekantskap med läroverkets rektor, professor David Nyvall, värmländing till börd. Dels genom sin framskjutna ställning såsom chef för den största svenska bildningsanstalt i den näst Stockholm största svenska stad, Chicago (140,000 svenska inv.), dels såsom skriftställare och vältalare, dels slutligen genom sin älskvärda personlighet intager professor N. en synnerligen framstående ställning bland landsmännen i Amerika.

Det är i hans sällskap vi nu träda upp för de breda trapporna i det rymliga läroverkshuset.

Liksom nästan alla amerikanska läroverk omfattar äfven detta flera parallella linier eller fakulteter. *Primary Department* är sålunda en skola för sig, afsedd för äfven äldre personer, som sakna skolunderbyggnad och vilja reparera detta särskildt hvad engelska språket beträffar.

Den egentliga lärdomsskolan utgöres af *Academy Department*. Det engelska ordet *academy* motsvarar icke vårt *akademi* utan betyder närmast 5-klassigt läroverk, liksom *college* betyder gymnasium. Kongruensen mellan orden är dock icke fullständig. Kursen i *Academy Department* är tre-

MANSKÖREN VID NORTH PARK COLLEGE.

årig, men lärjungarna i öfversta klassen äro i genomsnitt 17- och 18 åringar och gifva intryck af ganska mycken mognad. Latin, grekiska, tyska, engelska och svenska språken studeras. I det sistnämnda undervisar professor Nyvall själf jämte pastor A. Mellander. Tredje årets kurs, hvartill äfven höra skriftliga uppsatser på svenska, omfattar vår litteraturs historia samt estetiska studier.

I *Handelsskolan* fick man se det sedvanliga postkontoret och banken i full gång. Postmästarens, bankdirektörens, kassörens o. s. v. befattningar sköttes af elever, som också spelade allmänhet görande post- och bankaffärer och bokförande sina transaktioner enligt alla konstens regler. Stor vikt lades vid stenografi och maskinskrifning, samt vid studiet af handelslag och förvaltningsrätt. Det hela gjorde intryck af stor ordning och duglighet.

Predikantskolan, hvarifrån församlingsföreståndare för Missionsförbundets öfver hela Amerika spridda samfund utgå, består af en förberedande tvåårig kurs, en tvåårig »bibelskola» samt en avslutningskurs. I motsats mot i de öfriga afdelningarna är undervisningsspråket i predikantskolan svenska. Utom de teologiska ämnena studeras där äfven logik och antropologi. Afdelningens elevantal är 20.

North Park College är en helpension, och såsom *dormitorium* och *refectorium* tjänar en stor byggnad, uppförd i år. Man betalar endast 2,50 dollar för rum i månaden, då rummet delas med en eller par kamrater. För hel inackordering per läsår betalas 90 dollar. Undervisningen kräver 7,25 å 12 dollar för terminen. Terminerna äro tre: från början af september till början af december, omedelbart därifrån till början af mars, endast med en veckas jullof, och från början af mars till slutet af maj. Innevarande skolårs elevantal är 104.

Detta läroverk har fått mottaga betydliga donationer och äger mycket vackra samlingar. Här finnes en af de fullständigaste snäcksamlingar, stor myntsamling, samling af de olika former, hvori guldet i naturen förekommer o. s. v. Förbundets missionärer ha också hopbragt ett betydande etnologiskt museum, hvori Alaskafolkens kultur är rikare företrädd än i kanske något annat nu bestående museum.

Efter att äfven ha besökt Förbundets under utvidgning varande i närheten af läroverket belägna lazarett och efter att ha gästtat professor Nyvalls vackra rektorsbostad skiljdes vi från denna lärdomskoloni i det väldiga Chicagos nordgräns, tillönskande densamma framgång i dess äfven för svensk kultur viktiga bildningsarbete.

Carl Sundbeck.

Klické: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Ståm—Og.

FLICKOR I SVENSKA NATIONALDRÄKTER.

REDAKTÖR AXEL LILLE.

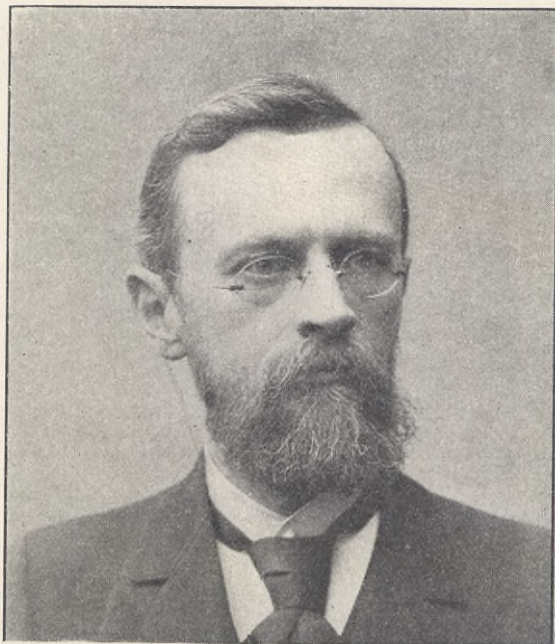

Foto. Nyblin, Helsingfors.

Nyligen var i Aftonbladet införd en längre uppsats om Björnstjerne Björnson. Uppsatsen har väckt ett ofantligt uppseende öfver hela Skandinavien tillfölje dess, trots den hofsamma tonen, kraftiga gensaga mot den norske politikerns offentliga uppträdande hvilket i Finland starkt missgillas. Författaren, dr Axel Lille, vid »Nya Pressens» indragning denna framstående, finska tidnings redaktör, är vida bekant i Sverige.

:: VECKANS ::

A. O. HEURLIN.
f. d. rektor vid Göteborgs högskola, fylde den 23 dec. 75 år.

NILS J. SON, GISLANDER,
kyrkoherde i Grönby och Anderslöf sedan 1892, fylde den 23 dec. 65 år.

A. E. RYDHAMMAR,
läroverksadjunkt, Norrköping, fylde den 27 dec. 60 år.

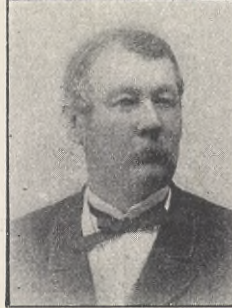
C. G. WRANGEL,
frfh., fältintendent af 1:sta graden, fylde den 30 dec. 60 år.

H. W. SCHWEITZ,
tvillingbröder, hotellägare, den förre i Höganäs och den senare i Marstrand, fylde den 10 december 65 år.

CARL SCHWEITZ,

GUSTAF STRÖMBERG,
apotekare i Sundsvall, fylde den 24 dec. 70 år.

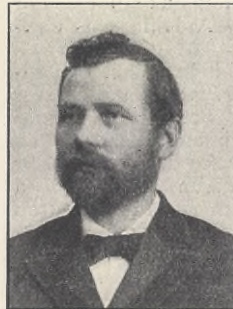
CARL GRABOW,
den öfver hela landet bekante, framstående teatermålarer i Stockholm, fylde 55 år den 29 dec.

G. M. CH. FLEETWOOD,
frfh., major vid Jämtlands fältj., fylde den 25 dec. 55 år.

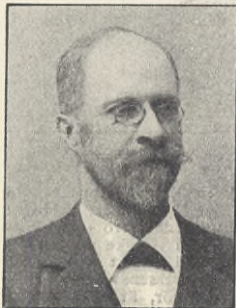
JOHANNES SVANBERG,
kassör och sekreterare vid Kongl. teatern i Stockholm, fylde den 25 dec. 50 år.

N. AUG. BORGSTRÖM,
förrådsförvaltare vid statens järnvägar i Stockholm, fylde den 24 dec. 50 år.

† C. M. DAHLSTRÖM,
bruksinspektör och kassör vid Kåvetorps bolag i 20 år, afled den 20 dec. Född 1847.

† E. W. BIBERG,
grosshandlare i Stockholm, afled den 25 dec., 55 år gammal.

† C. J. N. BROMAN,
kapten vid Go'lands infanteriregemente, afled den 24 dec. i Stockholm, 51 år gammal.

† M. FR. COLLVIN,
förste stationsskrifvare vid Karlstads järnvägsstation, afled den 17 dec. Född 1850.

† CL. JOH. GAUFIN,
förest. för Kosta glasbruks försälj. magasin i Stockholm, afled den 25 dec. 44-årig.

PORTRÄTTGALLERI

† GUSTAF HANNGREN,
f. d. revisor, Stockholm, afled den
23 dec. 92 år gammal.

† R. V. BESELIN,
godsägare, afled å Tjos egendom
vid Marrestad den 22 dec., 84 år
gammal.

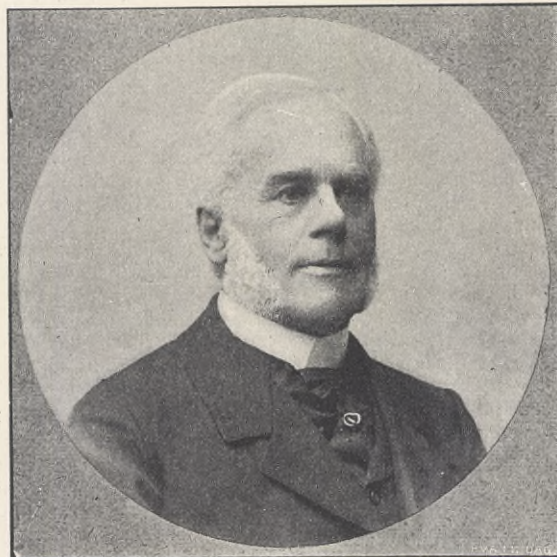
† JOHAN P. MYHRE,
Britisk, Nederländsk och Portu-
galsk v. konsul i Söderhamn
skeppsklar., afled nyligen. 72-årig.

† H. L. v. HOHENHAUSEN,
f. d. öfverste, romersk riksfrih.,
afled i Stockholm den 21 dec.
Född 1827.

† VICTOR REUTER,
major i armén, kamrerare vid
fattigvårdsnärtn. å Gibraltar,
Göteborg, afled den 26 dec. 58 år
gammal.

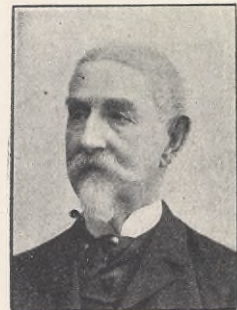

AUGUST NEIJBER.

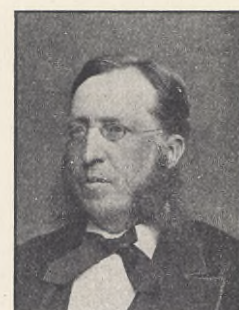
Förste notarien i riksgäldskontoret *August Neijber*, som under en tid af mera än 53 år med erkänd skicklighet varit föreståndare för riksdagstryckets arkiv, har med 1902 års utgång lämnat denna sin befattning. Född 1820, inskrefs N., efter aflagd hofrättsexamen, år 1843 i Svea hofrätt och några andra ämbetsverk i riksgäldskontoret blef han notarie vid kommissariatets expedition år 1855 och tjänstgjorde där till år 1875, då han vid kontorets omorganisation öfverflyttades på indragningsstat. Redan 1845 anställdes han som biträde vid riksdagstryckets arkiv, där han snart avancerade till föreståndare. För de offentliga institutioner och ämbetsverk samt enskilda personer, som anlita det oerhörda riksdagstrycksverket, var N. ett levande lexikon.

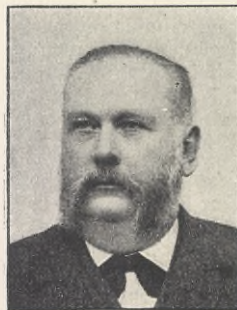
† PETER NAUMBURG,
fabrikör, Stockholm, afled den 16
dec. i hufvudstaden, i en ålder
af 62 år.

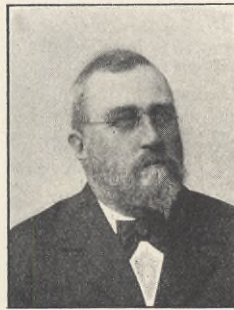
† G. V. FLEETWOOD,
frih., kabinettskamrerherre, afled
i Stockholm den 28 dec., 85 år
gammal.

† P. FR. BRANDELIUS,
brukspatron och bankdirektör,
afled den 22 dec. på Rosta invid
Örebro, 70 år gammal.

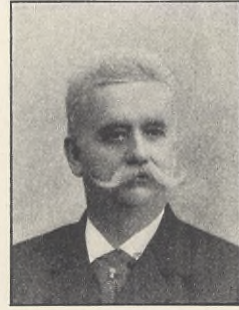
† PER VILH. SCHRAM,
färgeritabrikör i Östhammar, af-
led den 23 dec. 64 år gammal.

† C. H. JEGERHJELM,
kammarjunkare, hufvudman för
adliga ätten Jegerhjelm afled den
23 dec. på Strömsholm, 63 år
gammal.

† ENGELBERT STABERG,
ingenjör, afled den 20 dec. i Bå-
stad, 61 år gammal.

† N. G. NORDQVIST,
konditor i hufvudstaden, afled
den 26 dec., 55 år gammal.

Septimus Prytz var kontorist å ett stort handelshus. Bland kamraterna gick han under namnet »räfven», emedan han visat sig kunna utlista alla slags rebus och chifferspråk. Isynnerhet var han specialist uti att tolka vissa hemliga eller privata annonser: korta, chifferartade meddelanden, som hemligt förlofvade eller konspirerande personer använda och ofta förekomma i världsstädernas tidningar.

Ofta förvånade han kamraterna med att ha utfunderat betydelsen af ytterst mystiska annonser, och själf ha på ort och ställe öfvertygat sig om lösningens riktighet genom att han sett den eller den af deras bekanta komma till dessa rendez-vous'er.

Detta gjorde honom mindre omtyckt af kamraterna, och dessa drogo sig sedan för att på så sätt meddela sig med sina bekantskaper.

Men liksom Edipus i den gamla sagan fick röna både sorg och skam af sitt försök att lösa sfinxens gåta, så kom äfven Septimus en dag till korta.

En dag i januari förekom i Times morgonupplaga en mystisk annons så lydande:

»Rosebud. — Chère reine crux octo. Hilarius.»

Den fångslade genast kontoristernas uppmärksamhet, och de voro snart färdiga med lösningen.

De kommo öfverens om att den betydde: »Rosenknopp. — Kära drottning, kors åtta, Hilarius.»

Kors åtta skulle då beteckna, att Hilarius lofvade sin hjärtevän, sin drottning, åtta kyssar, om hon ville komma.

Men Septimus lade följande betydelse i orden: »Chère reine crux» betydde Charing-Cross, emedan Edvard I uppreste ett kors där, hvarest likbärrarne vid hans kära drottningens begrafning stannade för att hvila sig. Octo betydde åtta och Hilarius var naturligtvis den dagens namn, då mötet skulle äga rum. Hilarius inföll på den 13 januari, och synbarligen skulle Rosebud möta någon klockan åtta på kvällen vid Charing-Cross-stationen den dagen. Antagligen är det bildadt folk, alldenstund de ha kunskap i franska och latin, resonerade han.

»Jag skall bestämdt gå och se på äfventyret.»

Och så finna vi vår hjälte den ödesdigra aftonen, iförd en varm vinterrock, promenerande fram och tillbaka utanför nämnda station, noga iakttagande hvarje person han kunde antaga hafva någon förbindelse med annonsen ifråga.

Slutligen fästes hans uppmärksamhet vid en dam, som kom ut från postkontoret midt emot. Otvifvelaktigt Rosebud, ty hon var både ung och vacker.

Hon såg sig noga omkring, gick in i järnvägsstationen och kom ut igen utan att träffa någon. Emedan det var rätt kyligt voro få vandrare ute, och hon fick snart syn på Septimus. Han tyckte genast, att hon sände honom en bedjande blick. Då de gått förbi hvarandra några gånger, vände han sig till henne, lyfte på hatten och sade:

»Kan jag på något sätt stå er till tjänst?»

»Åh, tack så mycket. Jag vågade ej ta mig friheten att tilltala er», svarade hon. »Har ni sett en ung man i khaki gå in eller ut ur stationen? Jag kom några ögonblick försent, så kanske han redan varit här. Det är en släkting, som jag ville träffa, innan han reser till Afrika.»

»Nej, jag har ej observerat någon, ehuru jag gått här sedan före åtta.»

Hon suckade och tillade barnsligt:

»Skulle ni ej vilja göra mig sällskap en stund? Jag är så rädd att någon skall tilltala mig.»

»Jag är glad åt att kunna stå er till tjänst. Ni kan tryggt lita på mig.»

De promenerade nu fram och tillbaka en stund. Mot half niotiden förklarade hon att hon ej vå-

gade vänta längre, emedan hennes man kanske komme hem vid tiotiden, och skulle bli förargad, om han finge veta hon varit ensam ute så sent.

»Hon är gift», suckade Septimus, men icke desto mindre erbjöd han sig att följa henne hem. Han anropade en kusk, och snart voro de på väg till Carlton-Hill. Då de kommit i närheten af denna gata tryckte hon en tvåkrona i hans hand, och han kunde ju ej i denna situation neka eller känna sig stött.

Sedan de stigit ur, bad hon honom följa sig in för att se att allt aflöpte lyckligt. Utan att vänta på svar öppnade hon och tände elektriska ljuset.

Septimus följde henne in i en elegant boudoir. Hon gjorde ett tecken att han skulle taga plats.

Septimus var verkligen smått förlägen och kände sig rätt enkel på en sådan plats som denna. Slutligen yttrade han:

»Jag skulle gärna vilja stanna något längre, men jag tror det är bäst jag går nu. Måne jag skall få nöjet träffa er igen? Mitt namn är —»

Här blef han afbruten af att någon satte en nyckel i ytterdörren.

»Min man», utropade frun och sprang upp ifrån stolen. »Hvad skall jag säga? Han som är så svartsjuk och häftig. Jag kunde ej tro att han skulle komma före midnatt.»

Septimus spratt till men återvann snart sitt lugn.

»Hända hvad som helst, jag stannar kvar», hviskade han. »Säg hvad ni vill.»

Innan hon hann svara inträdde en högre man med långt skägg och amerikanskt utseende. Han stirrade på den obekante gästen.

»Förmodar jag var oväntad», sade han hånande.

»Denne herre har gjort mig en stor tjänst. Han har gjort mig sällskap hela vägen från Charing-Cross. Jag var där för att träffa min kusin Jack, men han kom icke...»

Och hon brast i gråt.

»Just så», sade han barskt.

»Gå till ditt rum. Jag skall göra upp med denne främling.»

»Var ej våldsam, Hiram. Han är en gentleman», sade hon i det hon aflägsnade sig.

»Hvem är ni?» sade han vänd till Septimus.

Denne räckte honom sitt kort.

»Huru skall jag veta om det är ert verkliga namn. Lämna därför utan vidare ifrån er edra värdeföremål, så skall jag på någon dag taga reda på om edra uppgifter äro sanna. I öfvermorgon kan ni återhämta sakerna härstädes.»

Septimus tog lugnt upp sin klocka, sin börs och sin briljantring och lade dem på bordet.

»Jag behåller några kronor till droskan», sade han, bjöd farväl och aflägsnade sig.

Först sedan han kommit ett stycke ned på gatan började han ana att han gått i en fälla.

»Dessa äfventyrare visste nog att jag för skam skull ej kan komma och fråga efter mina dyrbarheter. Nå ja, jag må betala lärpänningar för min lättrogenhet», sade han till sig själf.

Följande dag mottog han till sin stora öfverraskning en postpaket, innehållande hans ring, börs och klocka jämte en biljett af följande innehåll:

»Käre herr Septimus!

Jag har förstått, att ni brukar snoka i andras hemligheter, därför ville vi gifva er en läxa. Den amerikanske mannen var vår månadskarl, och han spelade sin roll förträffligt, som ni såg. Som ett tecken på, att ni förlåter mig, kom hem till oss i morgon afton och rök en fredspipa tillsammans med min bror. Han känner er sedan gammalt, men jag hade ej sett er förr än i går.

Vördsamt

Mary Davidson.»